

Ευλαβικό προσκύνημα της Ιεράς Μονής Παναγίας Μικροκάστρου στην Φθιώτιδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Ευλαβικό προσκύνημα πραγματοποιήσε σήμερα Τρίτη 5 Νοεμβρίου 2024 όμιλος προσκυνητών από την Ιερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Μικροκάστρου υπό την Αγία Καθηγουμένη Γερόντισσα Θεολογία και αδελφές της Μονής, της Ιεράς Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης στην Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος με πρώτο σταθμό την Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος.

Τις μοναχές και τους προσκυνητές καλωσόρισε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Φθιώτιδος](#) κ. Συμεών με τρεις πατέρες, οι οποίοι προέρχονται εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης και έχουν ενταχθεί στην Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος, τον Άγιο Πρωτοσύγκελλο Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου π.

Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλο, τον Πρωτ. π. Μιχαήλ Στεφάνου και τον π. Βασίλειο Κοτλίδα. Επίσης, από τον Άγιο Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγάθωνος Αρχιμ. π. Γερμανό Γιαντσίδα, καθώς και τους Πατέρες της Αδελφότητας.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στο Καθολικό της Μονής, η οποία μεταδόθηκε απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου, ενώ κατά παράκληση του Σεβασμιωτάτου, το Ιερό Αναλόγιο διηκόνησαν οι μοναχές της Ιεράς Μονής Παναγίας Μικροκάστρου.

Ο Σεβασμιώτατος στον λόγο του καλωσόρισε τον όμιλο των προσκυνητών στην Αγιοτόκο Ιερά Μονή Αγάθωνος, στο Μοναστήρι του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου και τόνισε την σημασία του ευλαβικού προσκυνήματος σημειώνοντας:

«Γέμισε το Καθολικό της Μονής Αγάθωνος με τις οσιακές καρδιές της Γερόντισσας Θεολογίας, μεγίστης Καθηγουμένης της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Μικροκάστρου και της εκλεκτής συνοδείας αυτής, η οποία αποτελείται όχι μόνο από μοναχές και δόκιμες μοναχές, αλλά και από δόκιμους χριστιανούς, δοκιμασμένους, εκλεκτούς αδελφούς τους οποίους με ιδιαίτερη αγάπη καλωσορίζουμε και τους ευχαριστούμε για αυτό το ευλαβικό προσκύνημα και για την ευκαιρία που μας έδωσαν σήμερα να συνορτάσουμε και να προ εορτάσουμε τον Όσιο Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη, να λειτουργήσουμε συντροφιά με το Ιερό του Σκήνωμα, με τη χάρη του, με το σύγχρονο αυτό σημείο του ουρανού και το

μεγάλο θαύμα της αγάπης του Θεού, το οποίο ήρθε σε καιρούς χαλεπούς να στηρίξει, να παρηγορήσει, να ενισχύσει, να ενδυναμώσει την αδυναμία μας, τη δική μας αδυναμία, τη δική μας ολιγοπιστία, τη δική μας παραπαίουσα πνευματική κατάσταση, τον δικό μας μετεωρισμό μεταξύ Χριστού και κόσμου, μεταξύ πνευματικής ζωής και σαρκικής ζωής.

Έρχεται ο Όσιος Βησσαρίων με το Ιλαρό του Άφθαρτο σώμα, το Θεώμενό του σώμα ακόμη δε και με τα Θεωμένα άμφια του, τα υποδήματα του, τον επιστήθιο σταυρό του, το μικρό Ευαγγέλιο που κρατά στα χέρια του, έρχεται να παρηγορήσει και να μας στηρίξει και να μας δείξει δρόμο.

Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία φέρνει μπροστά μας και υποκλινόμεθα όλοι, σύμπασα η Ορθοδοξία, κλήρος και λαός, υποκλίνεται σε ένα ζευγάρι λαϊκών ανθρώπων, στον Γαλακτίωνα και στην Επιστήμη, σε μία οικογένεια, σε δύο ανθρώπους αγαπημένους, οι οποίοι αποφάσισαν σε δύσκολες εποχές, τον 3ο μ.Χ. αιώνα, αποφάσισαν να στρέψουν την αγάπη την μεταξύ τους, τον έρωτα τον μεταξύ τους, να τον στρέψουν προς το Θεό. Άλλωστε και στο μυστήριο του γάμου οι νεόνυμφοι στέκονται βλέποντας την ανατολή, βλέποντας τον Ήλιο της Δικαιοσύνης, βλέποντας την Αγία Τράπεζα, δεν στέκονται ο ένας αντίκρυ του αλλουνού, η Εκκλησία μας, τοποθετεί τον έναν δίπλα στον άλλον και μάλιστα στην έναρξη του Μυστηρίου χωρίς καν να αγγίζει ο ένας το χέρι του αλλουνού, η άρμωση των αγίων χειρών των νεονύμφων γίνεται εν Πνεύματι Αγίω λίγο πριν την αγία στέψη, ακριβώς πριν την αγία στέψη.

Στέκονται λοιπόν προς την ανατολή, γιατί ακριβώς θέλουν να ενωθούν με τον Χριστό και ο Χριστός να είναι η πηγή της δικής τους αγάπης, της δικής τους ομοζυγίας, της δικής του συζυγίας και ξεκινούν από κει ένα ταξίδι το οποίο προσομοιάζει φοβερά με το ταξίδι των μοναχών, γιατί κι ο μοναχός στο δικό του γάμο, στέκεται και αυτός κοιτώντας κατ' ανατολάς κι ο προεστώς, είτε είναι ο Επίσκοπος, είτε είναι ο Ηγούμενος, του θέτει παρόμοια ερωτήματα πριν τον στεφανώσει με το μοναχικό μανδύα και το μοναστικό χιτώνα και με τη μοναχική ζώνη και με το μοναχικό σήμα, αυτό είναι το νυφικό και το γαμπριάτικο κουστούμι του μοναχού και της μοναχής, αμφότεροι έχουν να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο και όπως λέει ο Ιερός Χρυσόστομος παρεκτός της κοινής κλίνης, αυτή είναι η μόνη διαφορά που χωρίζει τους μοναχούς και από τούς λαϊκούς και οι λαϊκοί νηστεύουν και οι λαϊκοί εγκρατεύονται και οι λαϊκοί προσεύχονται και οι λαϊκοί κάνουν υπακοή κατ' εξοχήν οι λαϊκοί, είναι παράδειγμα υπακοής, ιδιαίτερα σήμερα που οι γονείς υπακούουν στα ίδια τους τα παιδιά.

Έρχονται λοιπόν οι λαϊκοί Γαλακτίων και Επιστήμη και οι ευσεβείς λαϊκοί να γίνεστε πηγή δύναμης και για τους μοναχούς με την στωικότητα, την υπομονή, στις αρρώστιες, στις θλίψεις, με το κουράγιο και την καρτερία πάνω στο μέγαλωμα και στην ανατροφή των παιδιών, ιδιαίτερα όσοι δοκιμάζονται από πένθος, από ασθένειες, μέσα στα νοσοκομεία, στέκονται αναμμένες λαμπάδες μητέρες και πατέρες, στα παιδιά τους, στους συζύγους, ο ένας στον άλλον, μάρτυρες στην κυριολεξία, άγγελοι, αποτελείτε το καλύτερο μάθημα και το καλύτερο παράδειγμα και το καλύτερο υπόδειγμα για μας τους μοναχούς και τις μοναχές και για μας τους ποιμένες της Εκκλησίας που οφείλουμε «τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν και ούτως να αναπληρώσουμε τον νόμον του Χριστού».

Έτσι λοιπόν βλέπουμε τον Γαλακτίωνα και την Επιστήμη να είναι τόσο αγαπημένοι και τόσο ενωμένοι αυτοί οι Άγιοι της Εκκλησίας μας σε σημείο η Αγία Επιστήμη, όταν οδηγείται ο Άγιος Γαλακτίων πρώτος στο μαρτύριο, ένα πράγμα ζητάει μόνο: να αξιωθεί να μαρτυρήσει μαζί του, να ζήσει την ενότητα της αγάπης στο ύψιστο χάρισμα της πνευματικής ζωής, που είναι το «υπέρ Χριστού πάσχειν», να δώσει την ζωή της μαζί με τον σύζυγό της για Αυτόν τον οποίον αγάπησαν μαζί κι ο Οποίος απετέλεσε την πυξίδα, τον πλοηγό και τον οδηγό της ζωής τους. Η απόλυτη αγάπη και η απόλυτη ένωση έγινε στο μαρτύριο, στο κοινό μαρτύριο. Το «έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν» κατ' εξοχήν το έζησαν αυτοί οι άνθρωποι στην τελειότητα του στο κοινό μαρτύριο για την αγάπη του Χριστού και γι' αυτό η Αγία μας Εκκλησία μας τους φέρνει ως υποδείγματα και γι' αυτό βλέπετε ότι και οι μοναχοί στα μοναστήρια τιμούν εξίσου τους λαϊκούς αγίους και τους οσίους μοναχούς αγίους. Δεν κάνουν διακρίσεις και υπάρχουν επίσης και είναι αξιοπρόσεκτο Καθολικά Ιερών Μονών, ανδρών Μονών εξ ιδρύσεως ανδρών, που είναι αφιερωμένα σε γυναίκες αγίες, δείγμα κι αυτό ότι στην Εκκλησία δεν υπάρχει φυλετική διάκριση, σεξιστική προσέγγιση και όλα αυτά τα μοντέρνα, που ακούμε σήμερα, που προσπαθούν να ενίοτε να τα φορτώσουν στην Εκκλησία ενώ είναι ο μόνος χώρος, ο οποίος εξ υπαρχής, από γεννησιμιού της, από τον ίδιο τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, είναι απαλλαγμένος από οποιαδήποτε τέτοια βιολογική δέσμευση και αναγκαιότητα, γιατί τα πάντα υπερβαίνονται μέσα στην αγάπη του Χριστού, ακόμα και αυτό το ένστικτο της επιβίωσης, το οποίο θα μπορούσε να έχει

η Επιστήμη και ο Γαλακτίων, η αγάπη του Χριστού και ο έρωτας για τον Χριστό υπερβαίνει αυτό το αισθητό και φτάνουν οι Μάρτυρες, να μαρτυρούν για τον Χριστό.

Έχουμε και άλλους ανθρώπους μέσα στο διάβα της ιστορίας, που μπορεί να θυσιάζονται για κάποια μεγάλη ιδέα, βλέπουμε ο άλλος ντύνεται με πυρομαχικά τρομοκράτης και δεν τον νοιάζει που θα σκοτωθεί και ο ίδιος και βουτάει σε ένα κτίριο, σε μία συγκέντρωση να σκοτώσει και άλλους ανθρώπους. Ποια είναι όμως η τεράστια διαφορά του Μάρτυρα της Εκκλησίας από οποιοδήποτε άλλον αυτόχειρα, γιατί οι Μάρτυρες δεν είναι αυτόχειρες.

Οι Μάρτυρες θυσιάζονται για το Θεό και εκείνη την ώρα προσεύχονται και αγαπούν πρώτιστα αυτούς, οι οποίοι τους θανατώνουν, τους διώκτες, τους δυνάστες, τους τυράννους, τους εχθρούς της πίστεως γιατί ακριβώς το μαρτύριο τους είναι ταυτισμένο με την τέλεια αγάπη και η τέλεια αγάπη είναι η αγάπη προς τον εχθρό. Δεν υπάρχει ούτε ένας Μάρτυρας που να γόγγυσε στο μαρτύριο, ο οποίος να ξεστόμισε έναν αναθεματισμό, ένα παράπονο, μία κατάρα οτιδήποτε εναντίον του άθεου δυνάστη και διώκτη. Αυτή είναι η διαφορά του βιώματος και του ήθους της Εκκλησίας, του εκκλησιαστικού ήθους από οποιαδήποτε άλλη συμπεριφορά, έστω και θαυμαστή που μπορεί να υπάρχει μέσα στον κόσμο.

Τιμούμε επίσης σήμερα τον Όσιο Βησσαρίωνα, ο οποίος κατεξοχήν κατήλθε μέσα στον κόσμο, μπήκε στα σπίτια των ανθρώπων, των πονεμένων, των κατατρεγμένων, των βασανισμένων ανθρώπων, έδινε κουράγιο και δύναμη γενόμενος ο ίδιος μαθητής, γενόμενος ο ίδιος υποτακτικός. Ουσιαστικά ο Όσιος Βησσαρίων έγινε υποτακτικός όλου του λαού του Θεού, υπήκουσε στους πάντες και στα πάντα, υπήκοος γενόμενος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού.

Αυτό λοιπόν είναι ένα τεράστιο δώρο που μας κάνει η Αγία μας Εκκλησία και μας δίνει τη δυνατότητα πραγματικά μέσα από την οδό της αγιότητας, μέσα από την οδό του θελήματος του Θεού, μέσα από την οδό δηλαδή της Εκκλησίας, να γίνουμε ο ένας για τον άλλον ευεργέτες, πραγματικοί ευεργέτες, να ευεργετούμε με τη ζωή μας, με την παρουσία μας, με την αύρα μας».

Ακολούθησε πλούσια και αβραμιαία φιλοξενία σε όλους τους ευλαβείς προσκυνητές από τον Άγιο Καθηγούμενο της Μονής Αρχιμ. π. Γερμανό και την Ιερά Αδελφότητα, κατά την διάρκεια της οποίας ο Σεβασμιώτατος και άπαντες οι παρευρισκόμενοι είχαν μία πνευματική και εποικοδομητική επικοινωνία.

Μεταξύ των πιστών παραβρέθηκε ως εκπρόσωπος του Δημάρχου Λαμιέων κ. Πανουργιά Παπαϊωάννου, ο Αντιδήμαρχος Αθλητισμού κ. Αθανάσιος Στεργίου.

Στη συνέχεια ο Όμιλος των προσκυνητών επισκέφτηκε την Ιερά Μονή Παναγίας Δαμάστας και το Ιερό Μοναστηριακό Προσκύνημα της Παναγίας των Βαρδατών.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου